רונית-3נונית

והנשר הגדול

סיפור לא-חינוכי
מאת מרטין אואר

פניה של רונית-צנונית האדימו תמיד. אבל תמיד, ולא היה מה לעשות נגד זה.
"רונית, יהיה לך קר" קראה דודה אווה "בואי ללבוש אפודה."
"האפודה הזו מגרדת!" אמרה רונית-צנונית.
"אבל היא חמה!" אמרה הדודה.
"אני לא רוצה אפודה מגרדת" אמרה רונית-צנונית.
"בואי" אמרה דודה אווה "אחרת תצטנני!"
רונית-צנונית עצמה את עיניה. סגרה את פיה ופניה האדימו.
"רונית!" אמרה דודה אווה.
פניה של רונית נעשו עוד יותר אדומים.
"רונית, בבקשה" אמרה הדודה.
פניה של רונית האדימו עוד.
"תלבישי את האפודה!" אמרה דודה אווה.

ואז רונית-צנונית נתנה צעקה כזו שהאפודה עפה והתפרקה.
"טוב, אז נלך הביתה!" אמרה דודה אווה.
אבל רונית-צנונית לא זזה.
"אמרתי שנלך הביתה!"
רונית-צנונית עדיין לא זזה.
"רונית, בבקשה!"
רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה האדימו.
"טוב" אמרה הדודה "אז אלך לבדי הביתה. רק דבר אחד אומר לך: לילדים כעסנים כאלה בא נשר גדול וחוטף אותם!"
"אותי לא יחטוף שום נשר" קראה רונית "אני אחטוף אותו!"
רונית-צנונית עמדה לבד בגן. פתאום בא אליה הנשר "רונית-צנונית, באתי לחטוף אותך!" אמר הנשר.

"אתה לא תחטוף אותי!" קראה
רונית-צנונית "אני אחטוף אותך!"
והיא קפצה על גבו של הנשר.
"הי, זה לא בסדר!" קרא הנשר
"אני צריך לשאת אותך בטרפים
שלי!"
רונית עצמה את עיניה, סגרה את
פיה ופניה האדימו.
"אז מה יהיה?" שאל הנשר.
פניה של רונית-צנונית האדימו עוד.
"מה את עושה?!" קרא הנשר.
פניה של רונית-צנונית האדימו עוד יותר.
"רדי מיד!" אמר הנשר.
ואז רונית-צנונית נתנה
צעקה כזו שלנשר נשרו
כמעט כל הנוצות.
"טוב, טוב, תירגעי"
אמר הנשר "נעוף גם
כך."
רונית-צנונית רכבה על

הנשר עד הים.
"לאן אנו עפים?" שאלה רונית-צנונית.
"לאי הבודד, שעליו כולאים
את הילדים הכעסנים" אמר
הנשר.
"אני לא רוצה ללכת לשם"
אמרה רונית-צנונית.
"אבל את מוכרחה" אמר
הנשר.
"לא, אני רוצה להיות נסיכה
בממלכה!" אמרה רונית-צנונית.
"אני מצטער, אבל אי-אפשר" ענה הנשר.
רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה
האדימו.
"רק בלי צעקות" אמר הנשר "אחרת אנו עלולים
ליפול!"
"אז תביא אותי לממלכה!" אמרה רונית-צנונית.
הנשר הביא את רונית-צנונית לממלכה שבה למלך
ולמלכה לא היו ילדים.
"הבאתי לכם נסיכה" אמר הנשר.

המלכה סבבה שלוש פעמים את רונית-צנונית.

"אינני יודעת. אינני יודעת. היא לא נראית כמו נסיכה. אני חושבת שלא אוכל לקחת אותה" אמרה.
רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה האדימו.
"זהירות, היא נוהמת!" הזהיר הנשר.
"אפילו כך" אמרה המלכה.
ואז רונית-צנונית צעקה כל כך חזק שלמלך ולמלכה נפלו הכתרים מראשיהם.

"טוב, טוב, נקבל אותה!" אמרה המלכה והלכה למלך לבשר לו כי יש להם כבר נסיכה.
"האם שהביאה אותה חסידה?" שאל המלך המאושר.
"לא, רק נשר" אמרה המלכה.
רונית-צנונית הייתה לנסיכה אצל המלך והמלכה.
המלכה נתנה לה שמלה וורודה עם תחרה לבנה ונעליי כסף.

"לא! אני רוצה מכנסי עור שחורים ומגפיים שחורים וחגורת כסף!" אמרה רונית-צנונית "וגם גלימה כמו של זורו!"
"אבל בגדים כאלה לא הולמים נסיכה!" אמרה המלכה.
רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה האדימו.
"טוב, טוב, תקבלי את בגדי זורו, כמו שאת רוצה" אמרה המלכה.

המלכה הביאה לרונית-צנונית בגדים כמו של זורו.
"אז עכשיו אלך לתפוס שודדי-ים" אמרה רונית-צנונית.
"אבל רונית, זה לא עיסוק בשביל נסיכה!" אמרה המלכה.
רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה האדימו.
"אז לפחות תנהגי בזהירות!" אמרה המלכה.
ורונית-צנונית שמה לנשר אוכף, עלתה עליו והם עפו מעל הים והתחילו לתפוס שודדי-ים.
"זה לא מוצא חן בעיניי" אמרה המלכה למלך "רונית זו לא מתנהגת בכלל כמו נסיכה. היא כעסנית יותר מדי."
"ובכל זאת היא תופסת שודדי-ים" ענה המלך.

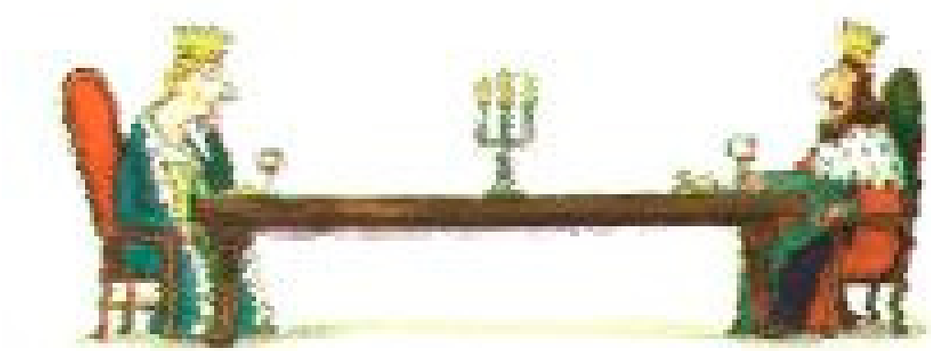

"אבל זה לא מתאים לנסיכה!"
"אל תדאגי" אמר המלך "נסיכות כעסניות כאלה יחטוף נשר."
"כך אתה חושב!" אמרה המלכה "הנשר הרי הביא אותה!"
"אא, כן, שכחתי" אמר המלך.
"כל שודדי הים כבר נתפסו" אמרה רונית-צנונית למלך ולמלכה "עכשיו אתחיל לתפוס שודדי-היבשה!"
"את יודעת, רונית" אמרה המלכה "חשבנו שאולי יהיה לנו עוד נסיך, והוא יתעצב מאוד אם לא תשאירי לו בכלל שודדים."

רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה האדימו.
"טוב, טוב" אמר מיד המלך "רק לכי לתפוס שודדים."
רונית-צנונית שמה אוכף על גבו של הנשר, עלתה עליו והם יצאו לתפוס את כל שודדי-יבשה.
"רונית לא תשיג אף פעם נסיך" אמרה המלכה "אם לא תלמד איך מתנהגות נסיכות. איזה נסיך ירצה בנסיכה שרק רוכבת על נשר ותופסת שודדים?"
"אולי דרקון יחטוף אותה" חשב המלך "ואז, אם הנסיך ישחרר אותה, יצטרך להתחתן אתה."
ובאמת בא דרקון כדי לחטוף את רונית-צנונית.
"לא אתן להיחטף! אמרה רונית-צנונית.
"בכלל לא שואלים אותך" אמר הדרקון.
"אבל אני רוצה שתשאל!" אמרה רונית-צנונית.
"שקט! עכשיו בואי אתי" אמר הדרקון.

רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה האדימו.
"הי, מה זה?" אמר הדרקון.
רונית-צנונית נתנה צרחה והדרקון התגלגל שלוש פעמים מפחד.
"לך תחטוף אחרים" צעקה רונית-צנונית "ולא אותי, הנסיכה השחורה."
ואז הדרקון עף לממלכה שכנה וחטף שם נסיך.
"טוב, עכשיו אוכל ללכת ולשחרר את הנסיך" אמרה

רונית-צנונית למלך ולמלכה.
"זה כבר מוגזם" אמרה המלכה "אל תעשי לנו בושות כאלה."
"באמת" אמר המלך "זה הנסיכים שמשחררים נסיכות ולא להפיך."
רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה האדימו.
"לא, זה לא יעזור לך עכשיו" אמרה המלכה "הנסיך צריך להשתחרר בעצמו."
פניה של רונית האדימו עוד יותר.
"רונית, באמת. בכל הרצינות!" מלמל המלך.
פניה של רונית האדימו עוד יותר.
"אני חושש שעוד מעט היא תנהם" אמר המלך.
"סתום את אוזניך" אמרה המלכה "היא חייבת ללמוד שלא תמיד תוכל לעמוד על רצונה."
אבל רונית-צנונית לא נהמה. היא נשפה בין שיניה, הסתובבה ויצאה מהאולם. ואז שמה לנשר את האוכף, עלתה עליו ורכבה לשחרר את הנסיך.
הדרקון קשר את הנסיך לעץ יבש, שעמד בודד בפסגת הר גבוה. לנסיך היו שערות בהירות, עיניים

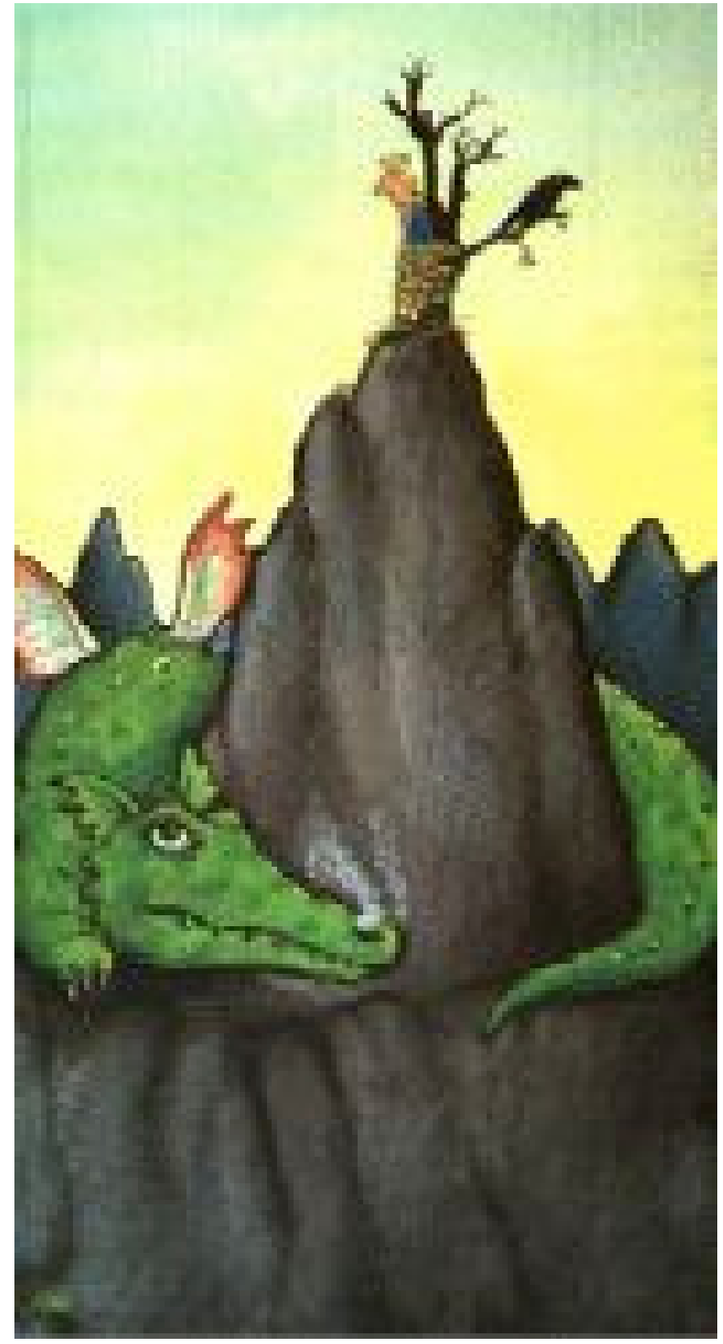

כחולות והיה לו עצוב מאוד שנחטף. הדרקון נשכב סביב ההר ושמר על הנסיך.
ואז באוויר הופיעה רונית-צנונית על הנשר שלה.
"תלחם אתי" קראה רונית-צנונית.

"אני אפילו לא חושב על כך" נהם הדרקון.
רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה האדימו.
"אתה חייב להלחם אתי" היא אמרה בין שיניים.
"אני חוטף נסיכות ולא נלחם אתן" נהם הדרקון.
ואז נתנה רונית-צנונית צעקה והדרקון טיפס עד מחצית ההר מרוב פחד. אז רונית דקרה את הנשר בדרבונות שלה והנשר התנפל על הדרקון מלמעלה. רונית דקרה את הדרקון בחרב זורו שלה מאחורי האוזן. בדיוק שם הייתה לדרקון מורסה קטנה, והמקום היה רגיש מאוד.

"אוווו!" קרא הדרקון ועלה באוויר. אבל הנשר עף יותר מהר ממנו והדרקון לא יכול היה להשיג את רונית-צנונית. הוא רדף אחרי רונית-צנונית שלוש פעמים סביב להר, אך התעייף ונפל למטה.
רונית-צנונית עפה לפסגת ההר ושחררה את הנסיך.
"אתה שמח ששחררתי אותך?"
"בוודאי" ענה הנסיך "שמח מאוד."
הוא עלה על הנשר יחד עם רונית-צנונית והם התחילו לעוף חזרה לארמון.
"בגד זורו שלי מוצא חן בעיניך?" שאלה רונית את הנסיך.
"כן, מאוד" ענה הנסיך.

"כאן אצלנו תפסתי את כל שודדי-הים. אתה מאמין?" שאלה רונית-צנונית.
"מובן" ענה הנסיך "הרי ניצחת גם את הדרקון."
"אבל נשארו עוד כמה שודדי-יבשה. תבוא אתי לתפוס אותם?"
"אינני יודע" ענה הנסיך "אני קצת מפחד."
"אין דבר" אמרה רונית-צנונית "עוד אלמד אותך!"
"טוב" אמר הנסיך.
ואז הנשר סובב את ראשו ואמר "אבל אתה צריך לעשות כל מה שהיא אומרת. כי אחרת היא מקבלת פנים אדומות. ואז מתחילה לנהום!"
"זה לא נכון" קראה רונית-צנונית "רק כשמישהו לא מוכן לדבר בתבונה!"
והנסיך אמר "אולי זה לא רע כל כך. כי כשמשהו לא מתאים לי, אני מתחיל מיד לגמגם. וזה בכלל לא עוזר."
רונית-צנונית הציגה את הנסיך בפני המלך והמלכה. "זה הנסיך ששחררתי. אתו אפשר לדבר בתבונה ואנו נלך ביחד לתפוס שודדי-יבשה."
"זה טוב" אמרה המלכה "אז הוא יכול לפחות

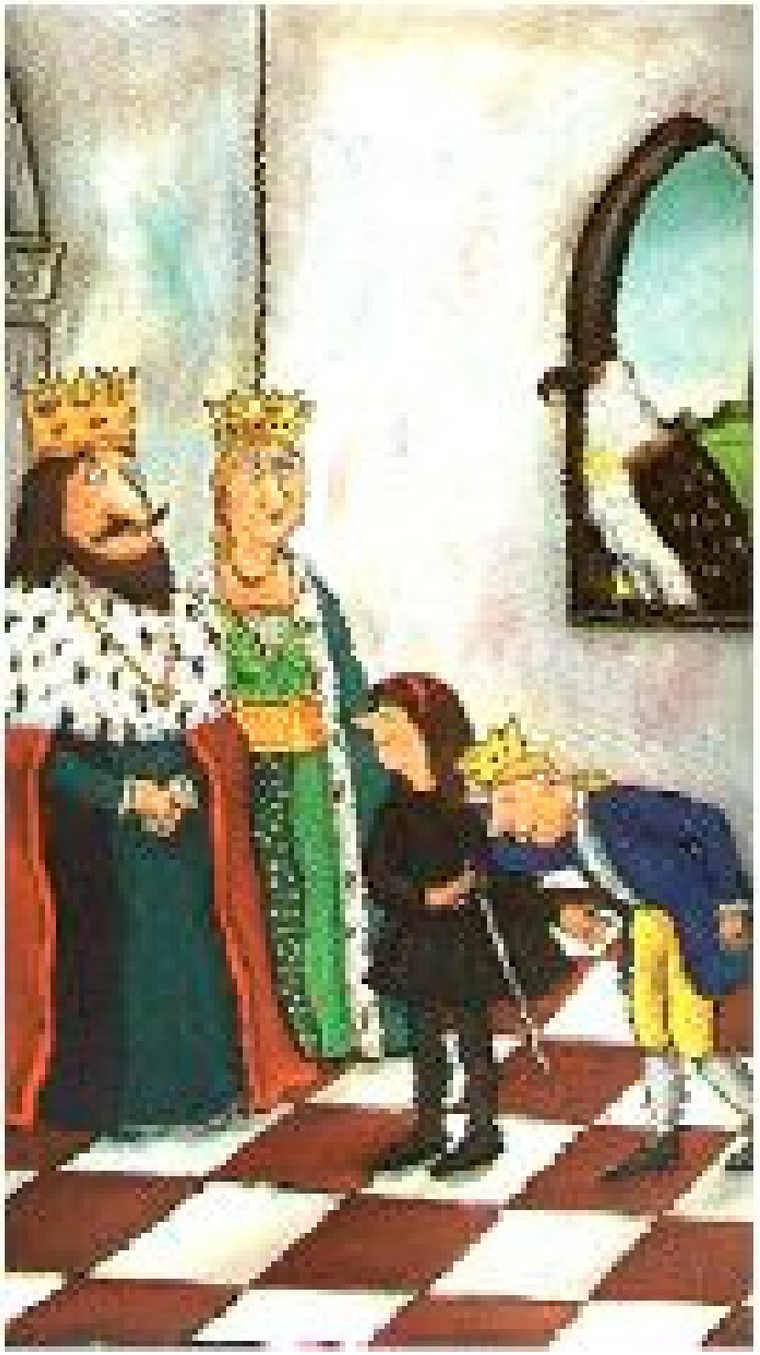

להשגיח שלא יקרה לך משהו רע."
רונית עצמה את עיניה, סגרה את פיה ופניה האדימו.
"זה עובר כל גבול!" זעקה. ואמרה לנסיך "שמע-נא, אני לא רוצה להישאר כאן יותר. בכלל אינני נסיכה של ממש, כי אני רונית-צנונית."
"זה בסדר" ענה הנסיך "ואני רק רוני מושוני מהקומה השלישית."
"אז הבה ונעוף הביתה" אמרה רונית-צנונית. וכך הם עשו.
והנשר עף כל כך מהר שהם הספיקו עוד בזמן לארוחת ערב.